

Inici del Pontificat del Papa Francesc

En la festa de sant Josep, s'ha celebrat la Missa d'inici del Pontificat del Papa Francesc.

En l'homilia, el Sant Pare Francesc ha començat recordant el seu predecessor Benet XVI, del qual ha dit que «li estem propers amb l'oració, plena d'afecte i gratitud».

El Sant Pare ha destacat que la missió que Déu confia a sant Josep és la de ser custodi de Jesús i Maria, una custòdia que després s'estén a l'Església i ha expressat també que la vocació de custodiar té una dimensió que correspon a tots: «És custodiar tota la creació, la bellesa de la creació, com ens mostra sant Francesc d'Assís: és tenir respecte per totes les criatures de Déu i per l'entorn en què vivim. És custodiar la gent, preocupar-se per tots, per cada un, amb amor, especialment pels infants, els

ancians, els qui són més fràgils. Quan no ens preocupem per la creació i pels germans guanya terreny la destrucció i el cor es queda àrid.»

Finalment, el Sant Pare ha dit que el ministeri petrí del bisbe de Roma, successor de sant Pere, comporta també un poder, però no hem d'oblidar mai que el veritable poder és el servei, i que també el Papa, per exercir el poder, ha d'entrar cada vegada més en aquest servei que té el seu cim lluminós en la creu; ha de posar els ulls en el servei humil, concret, ric de fe, de sant Josep i, amb ell, obrir els braços per custodiar tot el Poble de Déu i acollir amb afecte i tendresa tota la humanitat, especialment els més pobres, els més dèbils, els més petits.

Acabada l'Eucaristia, el Papa Francesc ha impartit la benedicció apostòlica.

Dues missioneres lleidatanes ens comuniquen la seva alegria des d'Argentina

Les lleidatanes Maria Teresa Calzada, dominica de l'Anunciata, i Immaculada Llorens, laica, des d'Añatuya (Diòcesi de Santiago del Estero), al nord d'Argentina, ens fan arribar l'alegria que viu la seva diòcesi des que van saber la notícia: el cardinal Jorge Mario Bergoglio, el nou papa! Ben aviat les campanes de les esglésies —ens diuen— van començar a repicar i els mòbils a sonar, mentre la gent omplia els temples espontàniament.

Les dues parlen del Sant Pare Francesc com d'una persona de pregà-

ria senzilla i missionera i de gran sensibilitat pels més pobres i necessitats.

Delegació de Missions

AJUDANT A VIURE

Superar individualismes

L'evolució de la nostra cultura en els darrers temps ha afavorit molt la progressiva afirmació i autonomia de la persona, cosa que cal considerar molt positivament, tant per als individus com per a la mateixa societat. Tanmateix, també trobem situacions en les que hom té la pretensió d'erigir-se en centre exclusiu i excoent, protagonitzant experiències i actituds individualistes que no contribueixen a una convivència constructiva. És més, poden distorsionar la relació entre llibertat i responsabilitat, i això té conseqüències ètiques, sobretot si aquestes actituds perjudiquen o causen sofriment al proïsme. Som responsables no sols d'allò que fem sinó també de les seves conseqüències.

En aquest sentit, no són de rebut aquells comportaments preocupats preferentment pel propi bé, pel propi benestar, ignorant a consciència o despreocupant-se del bé i del benestar dels altres. I això té conseqüències més doloroses en situacions de crisi com la que vivim, quan hi ha tanta gent al nostre voltant que s'ho està passant molt malament. Els principis i valors de la vida social (responsabilitat, participació, bé comú, solidaritat, justícia, pau...) no són aspiracions ideals, sinó que s'han de convertir en experiència de vida.

Quan els cristians parlem de la capacitat de viure i de ser-per-als-altres de manera incondicional, com Jesús, no volem fer poesia. Sabem que fixar el benefici dels altres com a sentit únic de la pròpia vida és un plantejament de vida quasi bé heroic. Pot significar una experiència de despulament i de disponibilitat poc comú. Tota la teva persona, tot lo teu, al servei del bé dels altres: temps, capacitats, béns, salut..., sense passar de llarg davant les situacions.

Recordem allò que se'ns diu a l'evangeli: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns bandolers, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava per aquell camí un sacerdot; quan el veié, passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita arribà en aquell indret; veié l'home i passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí. S'hi acostà, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n va ocupar» (Lc 10,30-34).

En aquest sentit, resulta molt lluminós un pensament del Papa Benet XVI parlant de la necessitat de la caritat, com a motor de desenvolupament, en aquesta societat cada vegada més globalitzada que —segons ell— «ens ha fet més propers, però no més germans».

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

■ NÚRIA BUSQUETS

Casa d'Amor

La Casa Guadalupe (www.casaguadalupe.es / 937 279 157) és un centre de dia ubicat a Sabadell que acull noies embarassades que, per qualsevol motiu, estan pensant a avortar o que estan vivint el seu embaràs amb molta dificultat. «Units per l'amor a la Mare de Déu i amb el desig de donar a conèixer l'Amor de Déu a qui encara no el coneix, un grup de laics vam decidir treballar junts en la defensa, protecció i estimació de la vida humana des de la concepció fins a la mort natural», afirma la Núria Busquets, casada, mare de quatre fills i coordinadora de la Casa.

Què oferiu?

Volem que les noies se sentin profundament estimades. Arriben amb el cor molt tancat, però a poc a poc comencen a valorar-se elles mateixes i a valorar l'immens do que és el fill que porten al seu si. Així, la càrrega que portaven al principi es va convertint en una immensa alegria pel fill que esperen, gratitud pel regal rebut i esperança per la vida que comença. Quan neix el nadó reben una canastreta completa i, si els cal, bolquers, llet, roba...

La providència hi juga un paper fonamental...

Des de l'inici, es va confiar el projecte a la Mare de Déu. Ens abandonem en braços de la Mare i confiem que serà Ella qui portarà endavant el projecte, intercedint al Pare per totes les necessitats de la Casa. La confiança en la Mare de Déu ens ha portat a posar la pregària com a fonament primordial de la Casa.

Quin retorn obteniu?

El que realment ens importa és que a través d'aquesta experiència d'amor acabin tenint una trobada amb Aquell que transformarà per complet la seva vida. Nosaltres posem la llavor i Ell ja la farà créixer.

Óscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Principi i fonament de la vida cristiana

Desitjaria trobar el principi i fonament de la vida cristiana, sòlid i senzill, que eviti els errors que sovint s'enquisten en l'espiritualitat cristiana i que la poden desnaturalitzar. Proposo partir del fet que Déu ens estima i fa brollar en els nostres cors la fe, l'adoració i la lloança, juntament amb la caritat al proïsme, tal com Jesús ho ha proclamat.

El fet de posar aquest punt de partida —Déu ens estima i fa brollar la fe en els nostres cors— provoca en nosaltres un sentiment agraït. La fe s'assembla llavors a un acte d'amor a Déu, resposta a l'amor que ell ens ha tingut primer. Partir del Déu que estima i fa brollar la fe, l'esperança i l'amor dels nostres cors, és també el camí del primer manament: estimaràs Déu amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tota la ment, amb totes les forces. I al proïsme com a tu mateix, diu el segon manament, semblant al primer.

Les paraules per expressar el principi i fonament de la fe en Jesucrist han de ser sempre senzilles: «Tinguem la mirada fixa en Jesús, el qui ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a la plenitud» (*Hebreus* 12,2). Ens porta a la plenitud de la fe viva, plena d'esperança i que actua per l'amor. En el fons, la fe consisteix a rebre el do de l'Amor de Déu. El Pare, oceà d'Amor, de Silenci i de Vida, ha creat en mi un espai d'amor, de silenci i de vida.

Dr. Josep M. Rovira Belloso
(*Déu fa créixer les persones*,
Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Recuperar la mística

El retorn a la interioritat comporta la rehabilitació de la mística, que el neopositivisme del segle xx havia relegat al terreny de les psicopatologies. Després de dècades de lectura dessacralitzadora dels textos bíblics i de la vida dels grans mestres espirituals, cal recuperar la mística com una dimensió de la condició humana, sense renunciar evidentment a la perspectiva crítica mantinguda per la ciència moderna.

L'ésser humà és un ésser místic, és a dir, un ésser que tendeix vers l'horitzó del Misteri, ja que mai no acaba d'estar plenament satisfet amb els aspectes més tangibles de la realitat. Insatisfet amb el que és finit, cerca desesperadament l'Infinit. Els místics són els pioners en aquesta recerca.

A fi d'oferir fonaments sòlids, el cristianisme hauria de posar a l'abast del gran públic les aportacions dels mestres espirituals d'Occident, en ocasions ignorats o eclipsats, per transmetre'n la saviesa i l'experiència a un món que cerca intuïtivament l'Absolut.

En l'àmbit comunitari també cal recuperar la dimensió de Misteri. Les celebracions litúrgiques són un espai idoni per cultivar la interioritat. Per això, s'ha de tenir cura dels moments de silenci, del cant, els gestos, la proclamació de la Paraula, la il·luminació, l'acústica..., tot el que creï un clima idoni per assaborir i reverenciar el Misteri.

Josep Otón
(*El reencantament postmodern*,
Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall,
Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Com pregar (1)

La pregària és el més senzill que hi ha, consisteix a ésser el que sóc amb tota transparència davant Déu i relacionar-m'hi amb tota sinceritat, com un amic amb un amic.

Per pregar es necessita molt poca cosa: un ambient de silenci, solitud i una actitud de reverència, de respecte. Jesús sols recomana: «Entra a la cambra més retirada i tanca-t'hi amb pany i clau» (*Mt* 6,6). El cos, la postura, pot ajudar: agenollats, asseguts, passejant...

En la tradició bíblica la pregària bàsicament és escolta: «Escolta, Israel, el Senyor és el nostre Déu...» (*Dt* 6,4). A pregar s'aprèn pregant. La gran saviesa de l'Església ens ha deixat unes formes de pregar, molt senzilles, avalades per la seva tradició mil·lenària. Bàsicament són quatre:

La repetició d'una frase o una paraula significativa al ritme de la respiració: «Guardeu-me, Déu meu, en Vós trobo refugi», «Déu meu, Déu meu». La pregària de Jesús: «Senyor Jesucrist, tingueu pietat de mi», de la tradició oriental, seria l'exemple més conegut.

La recitació lenta d'una pregària coneguda, el Pares-nostre, l'Avemaria, el Magnificat, aturant-se en la frase que ens toca el cor.

La *Lectio Divina* dels monjos antics: lectura lenta d'un fragment de la Sagrada Escripura, mirant de comprendre el que diu, subratllant les frases significatives i meditant a base de repetició, fins que les frases se'ns fan oració personal.

La contemplació imaginativa de la tradició cistercenca i franciscana, popularitzada pels Exercicis de Sant Ignasi. Consisteix a situar-se en l'escena contemplada «com si presente me hallare», amb la imaginació, com si jo fos un personatge de l'escena i veure què fan els personatges, què diuen...

Fra Josep Manuel Vallejo, caputxi

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

15. **Dilluns** [(litúrgia hores: 3a setm.)] □ Ac 6,8-15 / Sl 118 / Jn 6,22-29]. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), rel. dominicà, de Galícia.
16. **Dimarts** [□ Ac 7,51-8,1a / Sl 30/ Jn 6,30-35]. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, verge, i companys màrtirs a Saragossa.
17. **Dimecres** [□ Ac 8,1b-8 / Sl 65 / Jn 6,35-40]. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; sant Anicet, papa (siríac 155-166) i mr.
18. **Dijous** [□ Ac 8,26-40 / Sl 65,8-9.16-17.20 / Jn 6,44-51]. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla.
19. **Divendres** [□ Ac 9,1-20 / Sl 116 / Jn 6,52-59]. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.
20. **Dissabte** [□ Ac 9,31-42 / Sl 115 / Jn 6,60-69]. Sant Sulpici, mr.; santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.
21. ✠ **Diumenge vinent**, IV de Pasqua [□ Ac 13, 14. 43-52 / Sl 99 / Ap 7,9.14b-17 / Jn 10,27-30]. El Bon Pastor i la Mare del Diví Pastor. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i doctor de l'Església, nat a Aosta.

DIUMENGE III DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedrí, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més que el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home». Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen». Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar. Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor! / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; / ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, / Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 5,11-14)

Jo, Joan, tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejaven el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miríades de miríades que cridaven: «L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança». Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs que deien: «Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles». Els quatre vivents responien: «Amén». I els ancians es prosternaren adorant.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 21,1-19)

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere els digué: «Me'n vaig a pescar». Els altres li respongueren: «Nosaltres també hi venim». Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res.

Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: «Nois, no teniu res per a menjar?» Li contestaren: «No». Els digué: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu». Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: «És el Senyor». Així que Simó Pere sentí aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca, estirant la xarxa plena de peix.

Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa coent-se sobre les brases. Jesús els diu: «Porteu peixos dels que acabeu de pescar». Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa: hi havia cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà. Jesús els digué: «Veniu a esmorzar». Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien que era el Senyor. Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquellos días, el sumo sacerdote interrogó a los apóstoles y les dijo: «¿No os habíamos prohibido formalmente enseñar en nombre de ese? En cambio, habéis llenado Jerusalén con vuestra enseñanza y queréis hacernos responsables de la sangre de ese hombre.» Pedro y los apóstoles replicaron: «Hay que obedecer a Dios antes que a los hombres. El Dios de nuestros padres resucitó a Jesús, a quien vosotros matasteis, colgándolo de un madero. La diestra de Dios lo exaltó, haciéndolo jefe y salvador, para otorgarle a Israel la conversión con el perdón de los pecados. Testigos de esto somos nosotros y el Espíritu Santo, que Dios da a los que le obedecen.»

Prohibieron a los apóstoles hablar en nombre de Jesús y los soltaron. Los apóstoles salieron del Sanedrín contentos de haber merecido aquel ultraje por el nombre de Jesús.

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensalzaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensalzaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / dad gracias a su nombre santo; / su cólera dura un instante, / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; / Señor, socórreme. / Cambiasse mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

Jesús, Pere i la pesca miraculosa. Pintura de Rodrigo de Osona. Museu Provincial, València

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 5,11-14)

Yo, Juan, en la visión escuché la voz de muchos ángeles: eran millares y millones alrededor del trono y de los vivientes y de los ancianos, y decían con voz potente: «Digno es el Cordero degollado de recibir el poder, la riqueza, la sabiduría, la fuerza, el honor, la gloria y la alabanza.» Y oí a todas las criaturas que hay en el cielo, en la tierra, bajo la tierra, en el mar —todo lo que hay en ellos—, que decían: «Al que se sienta en el trono y al Cordero la alabanza, el honor, la gloria y el poder por los siglos de los siglos.» Y los cuatro vivientes respondían: «Amén.» Y los ancianos se prostraron rindiendo homenaje.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 21,1-19)

En aquel tiempo, Jesús se apareció otra vez a los discípulos junto al lago de Tiberíades. Y se apareció de esta manera: Estaban juntos Simón Pedro, Tomás apodado el Mellizo, Natanael el de Caná de Galilea, los Zebedeos y otros dos discípulos suyos. Simón Pedro les dice: «Me voy a pescar.» Ellos contestan: «Vamos también nosotros contigo.»

Salieron y se embarcaron; y aquella noche no cogieron nada. Estaba ya amaneciendo, cuando Jesús se presentó en la orilla; pero los discípulos no sabían que era Jesús. Jesús les dice: «Muchachos, ¿tenéis pescado?» Ellos contestaron: «No.» Él les dice: «Echad la red a la derecha de la barca y encontraréis.» La echaron, y no tenían fuerzas para sacarla, por la multitud de peces. Y aquel discípulo que Jesús tanto quería le dice a Pedro: «Es el Señor.» Al oír que era el Señor, Simón Pedro, que estaba desnudo, se ató la túnica y se echó al agua. Los demás discípulos se acercaron en la barca, porque no distaban de tierra más que unos cien metros, remolcando la red con los peces.

Al saltar a tierra, ven unas brasas con un pescado puesto encima y pan. Jesús les dice: «Traed de los peces que acabáis de coger.» Simón Pedro subió a la barca y arrastró hasta la orilla la red repleta de peces grandes: ciento cincuenta y tres. Y aunque eran tantos, no se rompió la red. Jesús les dice: «Vamos, almorzad.» Ninguno de los discípulos se atrevía a preguntarle quién era, porque sabían bien que era el Señor. Jesús se acerca, toma el pan y se lo da, y lo mismo el pescado. Esta fue la tercera vez que Jesús se apareció a los discípulos, después de resucitar de entre los muertos.

COMENTARI

Prengué el pa i els el donava

Després de l'aparició del Ressuscitat enmig dels seus deixebles a Jerusalem, diumenge passat, la narració evangèlica ens presenta avui l'aparició del Ressuscitat a la vora del llac de Galilea.

Joan, en el seu evangeli, no ens ha dit que els primers deixebles de Jesús fossin pescadors. Ara, a la fi de l'evangeli, trobem a set d'ells pescant en el llac. La iniciativa la pren Simó Pere, que arrossega així els altres. Aquella nit, però, no pescaren res. Això ens recorda l'escena narrada per Lluc (cf. 5,1-11) a l'inici de la vida pública de Jesús. Aquí també la paraula de Jesús, que és paraula de Déu, es mostra eficaç: una gran pesca que és a punt

d'esquinçar les xarxes. Aquesta paraula eficaç revela la presència del Ressuscitat. És el deixeble estimat, una altra vegada, el primer a creure i reconèixer el Senyor plantat a la vora del llac. I és Pere, una altra vegada, qui pren la iniciativa d'anar a trobar el Ressuscitat: es llança a l'aigua, per arribar-hi abans!

Curiosament en arribar a terra, Jesús ja té pa i peixos —recordeu la multiplicació dels pans i dels peixos a Jn 6— que cou a les brases per oferir-los un bon esmorzar. El gest de Jesús de prendre el pa i donar-lo als deixebles té ressonàncies eucarístiques.

A l'evangeli de Lluc, l'episodi de la pesca miraculosa acaba amb la vocació de Pere de ser pescador d'homes. En el relat de Joan tot acaba també en la

vocació de Pere; una vocació que en la resta de l'evangeli encara no se'ns ha presentat. Aquesta vegada, però, després de la triple confessió de l'amor que contrasta amb la triple negació que havia fet Pere, el Ressuscitat li encomana, també per tres vegades, de pasturar «les meves ovelles i els meus anyells». Jesús s'ha presentat com el Bon Pastor que dóna la vida per les seves ovelles, i encomana ara a Pere de continuar la seva missió amb les seves ovelles.

És el Ressuscitat qui ens aplega per celebrar l'eucaristia, qui dóna eficàcia a la nostra tasca en el mar de la vida, i qui ens aplega en un ramat confiat a Pere, per a la vida del món.

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Fragments de la Catequesi de Benet XVI (14/11/2012) en l'Any de la Fe

«La iniciativa de Déu precedeix sempre qualsevol acció de l'home, i també que en el camí cap a ell, és ell el primer que ens il·lumina, ens orienta i ens guia, respectant la nostra llibertat. I sempre és ell qui ens fa entrar en la seva intimitat, revelant-nos i donant-nos la gràcia de poder acollir en la fe aquesta revelació.»

«Quan Déu perd la centralitat, l'home perd el seu lloc just, no troba més el seu lloc en la creació, i en les relacions amb els altres. Davant aquesta realitat, l'Església, fidel al manament de Crist, no cessa d'afirmar la veritat sobre l'home i sobre el seu destí.»

Quines respostes està cridada a donar ara la fe, amb «gentilesa i respecte», a l'ateisme, a l'escepticisme i a la indiferència davant la dimensió vertical, de manera que l'home del nostre temps pugui continuar qüestionant-se sobre l'existència de Déu i recórrer els camins que condueixen a ell? M'agradaria esmentar alguns aspectes, que provenen de la reflexió natural, o del poder mateix de la fe. Voldria resumir-ho molt breument en tres paraules: el món, l'home, la fe.»

«De fet, el fonament de qualsevol doctrina o valor és l'esdeveniment de l'encontre entre l'home i Déu en Crist Jesús. El cristianisme, abans que una moral o una ètica, és l'esdeveniment de l'amor, és acceptar la persona de Jesús. Per aquesta raó, el cristià i les comunitats cristianes, sobretot han de mirar i fer mirar Crist, el camí veritable que condueix a Déu.»

(www.vatican.va/audiencias)

Nou rector de la parròquia de Sant Pau Apòstol

El Sr. Bisbe ha confiat la parròquia de Sant Pau Apòstol, situada al barri de la Mariola de Lleida, a Mn. Jesús Mateu Beà, fill del poble de Bovera.

Mn. Jesús va ser ordenat prevere el dia 8 de desembre de l'any 1997. Tot es va desenvolupar en la celebració de la missa de migdia del diumenge 10 de març. Durant la celebració, presidida pel Sr. Bisbe Joan Piris, Mn. Jesús ha pres possessió de la seva nova responsabilitat. La comunitat parroquial l'ha rebut amb esperança il·lusionada i li ha desitjat una llarga i feliç estança, així com una missió pastoral encertada enmig d'una barriada que delira i es mereix de la presència amorosa de la caritat cristiana.

M. Carmen Mor

Santa Missa a la Residència Assistida de les Garrigues de les Borges Blanques

Han assistit tots els nens i nenes de la catequesi parroquial de primera comunió acompanyats dels seus catequistes i de molts dels seus pares. Els infants de pre i postcomunió de la Floresta, les Borges Blanques i Puiggròs han omplert part de la sala.

La Missa l'ha oficiada el vicari de la U.A.P. Mn. Josep Vicent Forner. El contrast entre els infants i la vellesa dels residents ha estat el maridatge perfecte per a la convivència, per unes hores, entre les noves generacions i la vellesa experimentada dels nostres majors.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere
Dies feiners: de 10 a 14 h i de 16 a 19 h /
Dissabtes de 10 a 13 h

- **Diumenge, 14 d'abril:**
 - Terçer diumenge de Pasqua.
 - A les 11 h, trobada amb els pares d'infants de Catequesi de l'arxiprestat Seu Vella.
- **Dilluns, 15 d'abril:**
 - A les 11 h, recés de mossens a l'Acadèmia Mariana.
 - Plenària de la CEE (15/16/17/18/19) a Madrid.
 - A les 21 h, diàlegs prematrimonials.
- **Divendres, 19 d'abril:**
 - A les 20 h, Confirmacions d'alumnes del Col·legi Maristes a la Pquia. de Sant Ignasi.
- **Dissabte, 20 d'abril:**
 - A les 10 h, Trobada Catalana de Professors de Religió a Tortosa.
 - Trobada de Monitors de Catalunya MCECC a Salou (20 i 21).
 - A les 11 h, Trobada a Irgo i Eucaristia.
 - Diàlegs prematrimonials (20 i 21).
- **Diumenge, 21 d'abril:**
 - Quart diumenge de Pasqua.
 - Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions.
 - A les 18 h, Diumenges de Pel·lícula a la Mariana.
 - A les 19.30 h, Eucaristia a la Catedral. Sagraments de la Iniciació Cristiana.

Actualment a la Residència Assistida hi han uns setanta residents amb diverses patologies tan físiques com psíquiques, essent assistits per un nombre d'equip de professionals.

Aquestes trobades, formen part del pla de catequesi que s'imparteix als infants de precomunió.

Josep Domènech

AYUDANDO A VIVIR

Superar individualismos

La evolución de nuestra cultura en los últimos tiempos ha favorecido mucho la progresiva afirmación y autonomía de la persona, un hecho que hay que considerar muy positivo, tanto para los individuos como para la propia sociedad. Sin embargo, también encontramos situaciones en las que la persona tiene la pretensión de erigirse en centro exclusivo y excluyente, protagonizando experiencias y actitudes individualistas que no contribuyen a una convivencia constructiva. Es más, pueden distorsionar la relación entre libertad y responsabilidad, y esto tiene consecuencias éticas, sobre todo si estas actitudes perjudican o causan sufrimiento al prójimo. Somos responsables no sólo de lo que hacemos sino también de sus consecuencias.

En este sentido, no son de recibo aquellos comportamientos preocupados preferentemente por el propio bien, por el propio bienestar, ignorando conscientemente o despreocupándose del bien y del bienestar de los demás. Y esto tiene consecuencias más

dolorosas en situaciones de crisis como la que vivimos, cuando hay tanta gente a nuestro alrededor que lo está pasando muy mal. Los principios y valores de la vida social (responsabilidad, participación, bien común, solidaridad, justicia, paz...) no son aspiraciones idealistas, sino que deben convertirse en experiencia de vida.

Cuando los cristianos hablamos de la capacidad de vivir y de ser-para-los-demás de manera incondicional, como Jesús, no queremos hacer poesía. Sabemos que fijar el beneficio de los demás como sentido único de la propia vida es un planteamiento de vida casi heroico. Puede significar una experiencia de despojo y de disponibilidad poco común. Toda tu persona, todo lo tuyo, al servicio del bien de los demás: tiempo, capacidades, bienes, salud..., sin pasar de largo ante las situaciones.

Recordemos lo que se nos dice en el evangelio: «Un hombre bajaba por el camino de Jerusalén a Jericó y fue asaltado por unos bandidos. Le quita-

ron hasta la ropa que llevaba puesta, le golpearon y se fueron dejándolo medio muerto. Casualmente pasó un sacerdote por aquel mismo camino, pero al ver al herido dio un rodeo y siguió adelante. Luego pasó por allí un levita y, al verlo, dio también un rodeo y siguió adelante. Finalmente, un hombre de Samaria que viajaba por el mismo camino le vio y sintió compasión de él. Se le acercó, le curó las heridas con aceite y vino, y se las vendó. Luego lo montó en su propia cabalgadura, lo llevó a una posada y cuidó de él.» (Lc 10,30-34).

En este sentido, resulta muy luminoso un pensamiento del Papa Benedicto XVI hablando de la necesidad de la caridad, como motor de desarrollo, en esta sociedad cada vez más globalizada que —según él— «nos ha hecho más cercanos, pero no más hermanos».

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737